

за дома си, но едва изминала нѣколко крачки, почувствувала голѣма слабостъ. Завилъ ѝ се свѣтъ, изгубила съзнание и паднала мъртва въ снѣга.

Момичето чакало дълго. Закусило, съ каквото намѣрило, и се изправило пакъ предъ огледалото. Но, когато миналъ обѣдъ и майката не се върнала, то почнало да се безпокои и тръгнало да я търси. Следъ дълго скитане изъ гората, най-после я намѣрило мъртва. Ужасъ го обвзелъ, когато видѣло изкривеното ѝ и изсѣхнало лице, замръзнало отъ голѣмия студъ. Момичето се

разтърсило много, че изгубило майка си. Считало и себе си виновно за това. Налегнала го голѣма мъжа. То се помолило на Бога, да побере и него. Свила се страшна вихрушка. Грабнала го и го понесла къмъ небето. То се издигало все по-високо и по-високо и изгубило съзнание. Когато дошло на себе си, разбрало, че е отнесенено на месеца. Вечерта отново се огледало въ тихитѣ води на рѣки и морета. И видѣло тамъ лицето на една стара, измжчена жена. Горчиво заплакало за своята обична майка и за изчезналата си хубостъ.

Отъ тогава на пълната луна всѣка ясна нощъ се вижда едно женско лице — лицето на разкаялата се дъщеря. Отъ тамъ тя се оглежда въ потоци, рѣки, езера и морета и рони горещи сълзи. Сутринъ ние ги виждаме като росни капчици по тревы, дървета и цвѣта.

Отъ нѣмски: Хр. Спасовски

ЕСЕНЬ ВЪ ГОРАТА

Презъ превити голи клони
вѣтърътъ засвири пакъ
и листата — жълтъ орлякъ —
къмъ полянитѣ подгони...

Тъжна, мрачна е гората —
радостта ѝ отлетѣ...
Нѣма птички и цвѣта
и гнѣзда между листата.

Василъ Дунавски